

Assalt a la casa gran

En 1995 CiU vol aconseguir l'alcaldia de Barcelona que li ha estat negada quatre vegades. Tres noms, Mas, Roca i Alavedra, rivalitzen, amb alguna picabaralla, per mirar de prendre la cadira a Pasqual Maragall.

Mentre Maragall dubta de si es presenta a la reelecció o no, des de de l'altre cantó de la plaça de Sant Jaume hi ha ganes de desnonar-lo. Pujol observa des de darrere la cortineta del balcó del Palau de la Generalitat les vacil·lacions del seu veí. No seria pas el mateix enviar algú a les municipals de l'any vinent contra un veterà com Maragall que enviar-lo contra un nouvingut. Però l'alcalde olímpic ha dit que no donarà cap resposta fins al mes de maig, per molt que ja li demanin "més del mateix" en les reunions de la federació barcelonina del PSC. Nogensmenys, la proximitat de les europees podria portar Maragall a postposar la decisió fins més endavant, cap al juliol, o fins i tot cap al setembre, quan el seu partit té previst d'aclarir l'altra incògnita de l'escena política catalana: el candidat socialista a la Presidència de la Generalitat.

L'enfrontament de les municipals del 95 serà el cinquè. Fins ara el resultat ha estat contundent: quatre a zero en favor dels socialistes —o tres, si tenim en compte que el trencaclosques de l'any 79 era ben diferent de l'actual—. Les dificultats que presentaven fins ara les eleccions municipals a Barcelona sempre havien allunyat els principals dirigents de CiU dels primers llocs de la llista, i només Josep Maria Cullerell s'havia avingut a plantar cara a Maragall, més per fidelitat a Pujol que no pas per convicció pròpia, i sovint sabent de bell antuvi que tenia ben poques possibilitats. Ara els números han millorat, i si bé encara no han arribat les empenes, sí que han florit les primeres disponibilitats de destacats prohoms convergents. En les dues darreres convocatòries electorals, les autonòmiques del 92 i les generals de l'any passat, CiU va superar en vots el PSC a la ciutat de Barcelona (vegeu gràfic). Això no tindria per què ser significatiu, car a les municipals del 91 passava el mateix: CiU hi arribava després d'haver superat el PSC a Barcelona en les generals del 89 i les autonòmiques del 88. Però la diferència és que en 1995 CiU calcula que ja no hi haurà l'eufòria pre-olímpica del 91 —que donà la victòria a Maragall—, sinó, més aviat, el desgast postolímpic, agreujat per la crisi econòmica. Hi ha la sensació entre les files na-

cionalistes que aquesta vegada anirà la vençuda.

Tant si, finalment, Maragall es presenta a la reelecció com si no, CiU provarà d'arribar a la primavera del 95 amb un candidat fort. Pujol ha rebut, o coneix, directament o indirecta, tres ofertes; cadascuna amb les seves especificitats. El problema de Pujol és de calendari. No vol sentir parlar d'aquesta qüestió fins després de les europees. Però, des de dins del partit, i del seu soci de coalició, ja li n'han arribat les primeres veus. Al si de CDC el tema no ha estat abordat orgànicament, però flota en l'ambient i ja és tema habitual de converses informals. Per part d'UDC, hi ha la demanda pública, feta per Duran i Lleida, de designar, com més aviat millor, un candidat per a Barcelona i, de rebot, de signar el pacte entre el seu partit i Convergència amb vista a les municipals. No sembla pas que cap d'aquestes dues coses alteri la previsió de Pujol. Després de les europees serà el moment de parlar-ne, però no gaire més enllà, perquè no torni a passar com al 91, amb la designació tardana de Cullerell, després d'una coneguda negativa de Roca —una de les raons de crisi posteriors—, que va minvar considerablement les possibilitats de Cullerell. Aquesta vegada tot indica que el president de la Generalitat deixarà resolt el cas amb molta més antelació.

Aplaudiments per a Mas. De les tres cartes que té CiU sobre la taula, la que, d'entrada, sembla que tingui menys possibilitats és la d'Artur Mas, si bé descartar-la fóra un error. Cap dirigent de CDC no deixa de veure que Mas, esdevingut cap de l'oposició de l'ajuntament quan Cullerell tornà a la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, ha aconseguit en pocs mesos de fer-se un lloc destacat en l'oposició del consistori barceloní. Mas avui ja no és un desconegut per a ningú i durant aquest temps ha demostrat la seva eficàcia i la seva capacitat polítiques. Al si de CDC aquest fet comença a evidenciar-se. La darrera reunió del Consell de Barcelona fou just després de la conferència que Mas havia fet al Col·legi de Periodistes sobre el balanç anual de la gestió municipal, i quan feia pocs dies que Macià Alavedra havia oficialitzat, amb una entrevista a

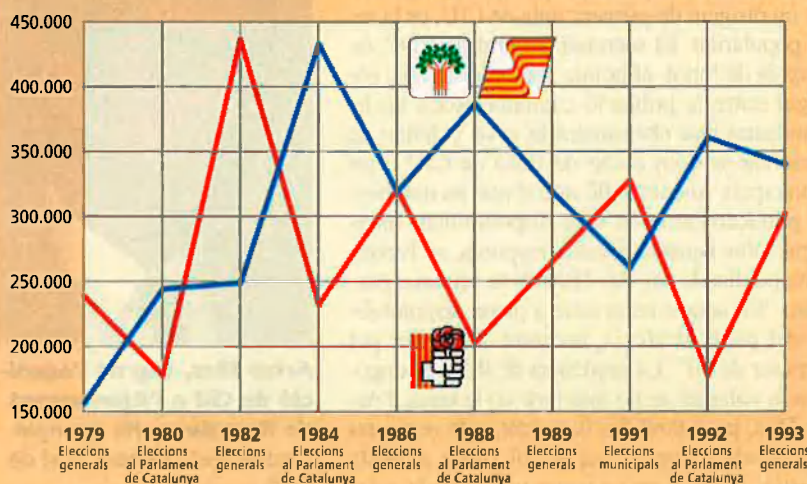
L'Ajuntament de Barcelona ha estat negat quatre vegades al partit de Pujol. CiU provarà de prendre la plaça a Pasqual Maragall en les municipals del 95.

La Vanguardia, la seva predisposició a ser candidat a l'alcaldia. En aquesta reunió del Consell, Mas va rebre una ferma ovació, més llarga d'allò que sol ser habitual. A la reunió hi havia Jordi Pujol i n'eren absents tant Alavedra com Roca. A més, diversos dirigents de CDC de Barcelona van tenir paraules més que elogioses per a Mas. Assistents a aquella reunió han interpretat aquests fets com una demostració de suport a Mas davant el president del partit i de la Generalitat, i també davant Mas mateix, perquè les especulacions sobre els diversos candidats a l'alcaldia no minin la seva tasca.

Però el principal problema d'Artur Mas és de calendari: com més es retardi la designació del candidat de CiU, menys possibilitats té de ser nominat. Com que dels tres en discòrdia és el més desconegut, també és el que necessita la campanya electoral més llarga. Fonts acostades

Evolució del vot a Barcelona-ciutat

a l'actual cap de l'oposició han explicat que Mas treballa amb la hipòtesi que el partit prendrà una decisió entre juliol i setembre, i que mentrestant "no s'està a pensar qui serà el candidat". Les mateixes fonts asseguren que, de moment, com a cap de l'oposició, Mas "es pressuposa candidat", almenys fins que algú no li digui el contrari, i que en cap cas no ha renunciat a ser ell el candidat de CiU a les municipals del 95. Mas, asseguren els seus col·laboradors, no se sent pas afectat per les especulacions sobre els diversos candidats i continua treballant, conscient que, com més feina feta hi hagi d'aquí al 95, millor per a ell i millors les possibilitats del seu partit. Allò que sí que destaquen les mateixes fonts és que des de les altres dues opcions, Roca i Alavedra, hi ha hagut paraules elogioses sobre la tasca del grup municipal de CiU, en concret, sobre el seu cap.

Les altres dues cartes d'en Pujol per a canviar el seu veí de la plaça són Macià Alavedra i Miquel Roca. De tots dos, de diferents maneres i per diferents motius, és sabuda la "disponibilitat" a ser candidats. I tenen força números. CiU provarà de donar en aquestes municipals una imatge de seguretat i de victòria, i per tant necessita un candidat de primera línia. El problema de Mas és que, si CiU opta per ell, l'opinió pública pot afigurar-se que CiU va a provar, no a guanyar. En el cas del conseller d'Economia, el fet que sigui el conseller de més rang i de més influència política de l'actual govern li dona àmplies possibilitats. Té bona relació amb el president i està disposat a jugar aquesta carta sense gaires condicions. Segons fonts acostades al conseller, aquest ja ha comentat a nivell de conversa informal amb Pujol la seva "il·lusió" de ser el candidat i, de moment, no pensa pas prendre cap més iniciativa en aquest sentit, perquè considera que ara la decisió està en mans del president i del partit. De totes maneres, segons les mateixes fonts, Macià Alavedra "està molt bé on està" i "no tindrà cap disgust, si no li ho donen". Un indicatiu de prudència.

La millor carta que té Miquel Roca, a més de ser un dirigent de primera línia de CiU, és la seva popularitat. El secretari general de CDC és, després de Pujol, el polític nacionalista més conegut entre la població catalana. Roca no ha manifestat mai obertament la seva voluntat de presentar-se com a cap de llista de CiU a les municipals vinents. Allò que sí que ha manifestat públicament és la seva disponibilitat. Interrogat sobre aquesta qüestió, responia, en l'entrevista publicada per EL TEMPS la setmana passada: "En aquest tema estic a plena disponibilitat del partit -i afegia, insistent-: el partit pot disposar de mi". La prudència de Roca és deguda a la voluntat de no interferir en la tasca d'Artur Mas, però també a la voluntat de respectar el calendari marcat per Pujol sobre aquesta qüestió. Roca ja es va negar una vegada a ser

CARME PUÉRTOLAS

Macià Alavedra, conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya. Ha anunciat la voluntat de ser candidat a l'alcaldia.

Miquel Roca, secretari general de CDC. També ha manifestat la seva "plena disponibilitat" al servei del partit en aquest punt.

Artur Mas, cap de l'oposició de CiU a l'Ajuntament de Barcelona. Ha guanyat credibilitat i suport al si de CDC.

candidat de CiU a l'Ajuntament de Barcelona quan Jordi Pujol li ho va demanar. Era l'any 91 i en la política espanyola hi havia molt de terreny a córrer i les possibilitats de sortir aïrós de la batalla de Barcelona eren més que remotes. Aquella negativa fou considerada per alguns observadors com una de les primeres causes de la crisi Pujol-Roca, que esclatà pocs mesos després. Roca aquesta vegada és conscient que no pot dir que no, si el president de la Generalitat li ho torna a demanar. Dues negatives seria excessiu. Però també hi ha un segon factor que inclina Roca a mirar amb bons ulls la possibilitat de ser candidat a l'alcaldia. Les perspectives en la política espanyola sembla que es vagin tancant cada dia que passa. El sostre de col·laboració actual amb el Govern del PSOE no sembla pas que pugui ser superat amb una implicació superior de CiU en el govern de l'estat; més aviat al contrari. El relleu del PSOE, el PP, encara plau menys a Roca i, per tant, l'alcaldia de Barcelona pot ser un bon càrrec per a una persona que, tot i la llarga carrera política, no ha tingut mai un càrrec institucional de primer ordre.

Una pugna discreta. La pugna Roca-Alavedra té, ara com ara, un to cordial i florentí, com és propi de les rivalitats internes de CiU, però ja ha obert les primeres discrepàncies. Des de l'òrbita del secretari general de CDC, l'anunci d'Alavedra no ha caigut excessivament bé, perquè remou les aigües massa aviat, segons el calendari previst. Una incomoditat compartida, segons aquests mateixos ambients, per Pujol i, òbviament, negada des de la Conselleria d'Economia. Des del passeig de Gràcia, on Roca té el despatx, xiuxiuegen que Alavedra s'ha equivocat i consideren que el conseller d'Economia "sega l'herba" sota els peus de Mas, amb la qual cosa s'ha posat el partit contra seu. Des del cantó d'Alavedra responen acusant Roca de fer un "joc a dues bandes": amb un peu disposat a incrementar la seva col·laboració amb el PSOE i, amb un altre, disposat a tornar a Barcelona per la porta gran. La carta de Mas només serviria a Roca, segons aquestes mateixes interpretacions, per a guanyar temps i veure com evoluciona la conjuntura política espanyola. Així mateix, des del cantó de la Rambla de Catalunya, on hi ha la Conselleria d'Economia, recalquen que Roca ja va dir que no una vegada: "allò que no pots fer és dir de primer que sí i, en acabat, que no", i remarquen que l'oferiment d'Alavedra és més clar i no resta subjecte a cap hipòtesi.

La sang, evidentment, no arribarà al riu perquè, com és de preveure, ningú no té gens de ganes de fer-ne i, a més, serà Jordi Pujol qui decidirà. Totes dues parts s'abocaran a donar suport a l'altra, o a una tercera, perquè pesa més la urgència històrica de conquerir l'Ajuntament de Barcelona. Però, de moment, caldrà esperar l'endemà del 12 de juny.

Pere Martí